

מ"ת 25166/07 - פטריק עמוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

מ"ת 15-07-25166 מדינת ישראל נ' אברג'יל (עציר) ואח'

לפני כבוד השופט אברהם הימן
ה牒
פטריק עמוס
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרם), תשנ"ו-1996 (להלן- "חוק המעצרים"), במסגרת המבוקש לשחררו ממעצר בתנאי איזוק אלקטרוני ולהתיר לו ליצאת לעבודה.

רקע דיני

כנגד המבוקש (הוא הנואשם 11 בכתב האישום) ו- 17 נאשמים נוספים הוגש ביום 13.7.15, במסגרת פרשה המכונה "פרשה 512", כתב אישום הכלול 13 אישומים. למבוקש מיוחסים שני אישומים- השלישי והרביעי.

העובדות המהוות את האישומים פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות שניתנו בעניינו של המבוקש ובעניין של הנאים האחרים, ולהלן יובאו פרטי האישומים בתמצית, בדגש על חלקו של המבוקש.

על פי המתואר בכתב האישום, החל משנת 2002 ועד שנת 2006 פעל ארגון פשיעה בינלאומי שבראשו עמד הנואשם 1. במהלך שנת 2002 הכריז הנואשם 1 (להלן- "אברג'יל") ושני נאים נוספים על סכסוך בין הארגון לבין עבריין נוספים ובכללם זאב רוזנשטיין (להלן- "רוזנשטיין").

במסגרת האישום השלישי, המכונה "ניסיון הרצח בגין התuracyה", מיוחסת למבוקש עבירות של ניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה, חבלה בכוונה מחמורה במסגרת ארגון פשיעה, קשר רפואי לפשע במסגרת ארגון פשيعة וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעת.

על פי הנטען באישום זה, עובר לחודש מרץ 2000, פועל הנאשם 9 על דעת אברג'יל להשיג מושדים ושליטים (להלן - "מערכות הפעלה" או "השליטים") באמצעות ניתן להפעיל מטעני חבלה, וזאת בשימוש הארגון. החל מחודש מרץ 2000 ועד לחודש דצמבר 2001 נרכשו מערכות הפעלה ושליטים, כאמור, על ידי אדם שפועל בהנחתת הנאשם 9, ואלה הגיעו לידיו של הנאשם 9. כשנתיים לאחר מכן, עובר ליום 30.6.03, קשר אברג'יל קשר עם יניב בן-סימון (להלן - "יניב") ועד המדינה ש.כ. לרצוח את רוזנשטיין במשרד הנסיעות שבבעלותו בכיכר "פלומר" (להלן - "הmarsh"). סמור לאחר>Contact הקשר, פנה אברג'יל לעד המדינה ה.כ. במטרה לבדוק אם יכולתו להרכיב מטען חבלה לשימוש הארגון וה.כ. הבחירה כי יוכלתו לעשות כן. במסגרת התכנית, ולטובת הוצאה אל הפועל, קשו יניב, ה.כ. והנאשים 9, 10 והמבוקש קשר, על דעת אברג'יל, לפיו ה.כ. יתקיים בביתו של המבוקש מטען חבלה רב עצמה ברכב שיופעל באמצעות שלט רחוק שיפיק הנאשם 9. בחודש Mai 2003 נגנב הרכב מסוג סזוקי (להלן - "הרכב המבצעי") מתוך כוונה כי מטען החבלה ירכיב עליו. סימני היזהוי שלו הרכיב זיווינו והרכב עבר בין מספר אנשים עד שבגיאו לחניה ביתו של המבוקש על מנת שם יותקן בו מטען החבלה. עובר ליום 30.6.03 הגיעו יניב וה.כ. לבתו של המבוקש, שם הורה יניב לה.כ. להרכיב את המטען בחלק הפנימי של הפגוש הקדמי של הרכיב המבצעי, אך לאחר שה.כ. הבחירה כי אין אפשרות להרכיב את המטען ברכבו באותו ביהותו בחניה, פירקו הנאשם 10 יניב את הפגוש והעלו אותו לבתו של המבוקש. על פי הנטען, ה.כ. את המטען והטמינו בפגוש של הרכיב בנוכחות ובסיועם של יניב, הנאשם 10 והמבוקש. בהמשך ערכו ה.כ., הנאשם 10 והמבוקש בדיקה במטרה לבדוק את תקינות מערכת הפעלה והරחיק ממנו ניתן להפעיל את המטען באמצעות שלט. בסיוםה של הבדיקה החזירו הנאים 10 והמבוקש את הפגוש ובתוכו המטען לרכב המבצעי. ביום 29.6.03 הוחנה הרכב המבצעי בחזית משרדיו של רוזנשטיין. סמור לשעה 12:50 הגיעו רוזנשטיין למשרד כשהוא מלאה מבاطחו הופעל המטען אשר גרם לפיצוץ רב עצמה אשר כתוצאה ממנו נחלו, רוזנשטיין, מאבטחו ואנשים נוספים.

במסגרת האישום הרכיעי, המכונה "הרצת יהודה הלוי", מיחסות למבוקש ולנאשים הנוספים באישום זה שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של פצעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה, ריבוי עבירות של גרים חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה ועבירה של קשר לשירות לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

על פי הנטען, על רקע הסכסוך האמור, ולאחר שניסיון קודם להביא למוות של רוזנשטיין נכשל, המשיכו חברי הארגון באיסוף מידע אחר תנועותיו ושרשרת יומו של רוזנשטיין וחיכו לשעת כושר. במועדים שונים בין התאריכים 17.11.03-19.11.03, הנאים 1, 2, 4, ושני עדי המדינה א.ג. ו- י.א. נעמדו וקשרו קשר לגראם למוות של רוזנשטיין. בשלב מסוים חבר אליהם גם הנאים 3, ויחד תכננו לגרום למוות של רוזנשטיין במשרד להמרת מטבח אותו הוא נהג לפקדן באופן קבוע. בהמשך, הנאים 14-9, וביניהם המבוקש, קשו קשר יחד עם עדי המדינה ש.כ. ו- ה.כ. ועל דעתם אברג'יל, להוציא לפועל את תכנית החיסול וזאת באמצעות הפעלת מטען חבלה רב עצמה שיונח על גג המשרד להמרת מטבח. ביום 20.11.03, בשעות הערב, בהמשך להוראותו של אברג'יל, נסע ש.כ. בלוויו הנאים 12 ו-14 לבתו של ה.כ. ב כדי לשוחח עמו אודוט המטען שהتابקש לה.כ. וشنועד לשמש להמתת רוזנשטיין. לחודש עובר ליום 11.12.03 במסגרת הקשר ולשם קידומו פנה ש.כ. לנאים 9 בידיעתו של אברג'יל ובלתיו ובקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען. בהמשך לכך, נעדו ש.כ. והנאשים 9 עם ה.כ. לצורך הכנת המטען. למחמת הפגישה, על פי בקשתו של ה.כ. וכפי שסוכם מראש בין ש.כ. והנאשים 9, ועל דעתו של אברג'יל, הונח סמור לבתו של ה.כ.תיק שהכיל אמצעי לחימה שנועדו להרכבת המטען. ה.כ. הclin את המטען והניחו ב קופסת קרטון. המבוקש והנאשם 10 קיבלו את המטען מה.כ. ועל פי הנטען בשלב מסוים העבירו אותו לידי הנאים 13, שהגיע לאסוף אותו בשליחותו של ש.כ. המטען הונח על גג המשרד להמרת מטבח וכשבועיים לאחר מכן יצר ש.כ. קשר עם ה.כ. וטען כי המטען אינו תקין והשניים סיימו כי המטען

ווחזר לה.צ אשר יתקנו. בהמשך לכך, התקשר ש.כ לה.צ ומסר לו כי הגיע אדם לאסוף את המטען. על פי הנטען, היה זה הנאשם 13 אשר הגיע סמוך לאחר מותו של ה.צ כשהוא רוכב על אופניו. המטען הונחשוב על גג המשרד להמרת מטבח, ובמהלך מספר ימים עובר ליום 11.12.03 קיימו ש.כ, אדם בשם שלומי זוזנה ("להלאן - "זוזנה") והנתגאים 14-12 תוצאות לעבר המשרד להמרת מטבח בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין ובמטרה לגרום למותו על ידי המטען. ביום 11.12.03 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, הגיע רוזנשטיין למשרד להמרת מטבח כשהוא מלאה במאבטחיו, כאשר באותה העת נטען כי הנאשם 13 תzystוף לעבר המשרד, בעוד שזוזנה שהה בקרבת מקום כשהיא השולט למטען בידיו. בעת יציאתו של רוזנשטיין הודיע על כך הנאשם 13 לזוזנה והאחרון לחץ על השולט והפעיל את המטען. פיצוץ המטען הביא למותם של שלושה עוברי אורח תמיימים ולפצעיהם של מעלה מה- 50 אנשים נוספים.

בד בבד עם כתוב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבוקש עד לתום ההליכים.

בדין שהתקיים ביום 4.1.16 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה יעצר המבוקש עד לתום ההליכים בתנאי פיקוח אלקטרוני.

בהחלטה שניתנה באותו היום הורה בית משפט זה (כב' השופט ב', שגיא) על מעצרו של המבוקש בתנאי פיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי של שלושה מפקחים, וכן בכפוף להפקדה סך מזמן של 30,000 ₪, ערבות עצמית על סך של 200,000 ₪ ותנאים נוספים.

ביום 2.5.16 במסגרת החלטה בשאלת קיומן של ראיות לכואורה בעניינים של נתגאים אחרים ובעקבות טענה שהעלן הסניגורים להשות תנאי מעצרו של המבוקש לתנאי מעצרם של הנתגאים האחרים, נדרש בית משפט זה (כב' השופט ב', שגיא) לבחינת התשתית הראיתית שביסוד שני האישומים המיוחסים למבקר וקבע כדלקמן:

"לאחר שבחןתי את חומר הראיות, אני נכון להסכים עם המבוקשת כי קיימת חולשה ראיתית בכל הנוגע למעורבותו של מшиб 11 באירוע האישום הרביעי, ואוסיף כי לטעמי - מדובר בחולשה ראיתית ממשמעותית.

מעבר לעובדה כי אין בידי המבוקשת ראיית סיוע באישום זה (הובהר כי יטען בהליך העיקרי כי מעורבותו באירוע האישום השלישי מהווים סיוע לעדותו של עד המדינה באישום הרביעי), הרי שגם עדות הבסיס של י.מ נראית כעדות מבולבלת בכל הנוגע לאיירועים בהם נכחו מшибים 10 ו-11 עד כי ספק כיצד ניתן יהיה לישב בלבול זה בהליך העיקרי, וזאת כאמור כאשר עסקינו בסיטואציה בה העדות תימסר כ-13 שנים ממועד האירועים (וראה בעניין זה הودעת י.מ מיום 7.7.08 עמ' 14-15).

אצא אףוא מנקודת הנחה לפיה משקלו של האישום הרביעי בעניינו של מшиб 11 הוא משקל נמוך ביותר, אלא שהסתמת המבוקשת למעצרו בפיקוח אלקטרוני ניתנה חרף העובדה כי לשיטתה - קיימות ראיות לכואורה בעניינו של האישום השלישי.

nimok המבוקשת העומד ביסוד ההסתמה הוא כי המעורב המרכזי באישום זה הוא מшиб 10 (יחד עם יניב בן סימון), כאשר מшиб 11 מהוות "נספח" למшиб 10 ואינו דומיננטי. ניתן לקבל הבחנה בין מעורבים שונים, כאשר היא מבוצעת על בסיס השאלה האם חילקו של

פלוני מרכדי או מצומצם בהשוואה לחלקו של אלמוני. למעשה, זהו קו הטיעון של המבוקשת, אלא שניתן להצביע על שני קשיים בדרך ישומו במקרה שפנוי: ראשית, על פניו מדובר במשפט אשר המבוקשת סבירה כי חלקו מרכדי די על מנת להאשיםו כמבחן עיקרי בדיקת באוטן עבירות המוחוסות גם למשיבים 1, 9 ו- 10.

שנייה, בחינת חלקו של משיב 11 על פי עובדות האישום השלישי, והשוואה לחלקם של משיבים אחרים שאף להם מוחסמים אישומים דומים (או זהים), ובמיוחד למשיבים 9 ו-14, אינה מגלת כי קיימים פערים כה משמעותיים במידה מעורבולם באירועים השונים.

מסקنتי אפוא כי הסכמת המבוקשת למעצרו של משיב 11 בפיקוח אלקטרוני היא נתונה רלוונטי שיש להבאו בחשבון, והוא ישקל על ידי עת אבחן את עצמתUILות המעצר בעניינים של כל אחד מהמשיבים, שהן, כאמור, מושפעות גם מנתונים נוספים ולא רק מהאמור בכתב האישום.

טרם אחותום פרק זה אצין כי לאחר שבchnerתי את חומר הראיות, נראה כי הסכמת המשיבה למעצרו של משיב 11 בפיקוח אלקטרוני היא סבירה וראויה, ו邏輯ית באופן מאוזן הן את הנתונים הריאיטיים והן את הנתונים הננספים המשפיעים על עצמתUILות המעצר".

בהחלטה שניתנה ביום 10.5.16 דחה בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) בקשה לעיון חזרה שהגיש המבוקש, בגיןוק לפיו הקשי הריאיטי שokane בנסיבות ההסכם על מעצרו של המבוקש בפיקוח אלקטרוני וכי אין ליתן לננתן זה משקל בשנית, וכן בגיןוק לפיו פרק זמן של חמישה חודשים ממועד ההחלטה המוסכמת אינו יכול להיחשב כחלוף זמן המצדיק בקשה לעיון חזרה. עם זאת נותר בית המשפט לבקשתו החלטה של המבוקש ולהתר לו שעתים של התאזרחות מיידי יום תחת ליווי ופיקוח.

ביום 24.8.16 ובעקבות בקשה לעיון חזרה שהגישה המשיבה נוכח שלוש הפרות שונות של תנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני, קבוע בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) כי מדובר בהפרות חמורות. עם זאת סבר בית המשפט כי הפרטון הנכון באותה העת היה בדרך של החמרת תנאי הערובה וחילוץ חלק מן הערבויות ובמקביל. דחיתת המועד לדין בבקשתו של המבוקש לוצאה לעבודה לתקופה נוספת בת ארבעה חודשים. על כן הורה בית המשפט על ביטול חלונות האוורור, ועל חילוץ סך של 50,000 ₪ מתוך ההפקדה הכספיית ומתוך הערבות העצמית לטובת אוצר המדינה וכן על הגדלת סכום ההפקודה העצמית לסך של 50,000 ₪.

ביום 5.1.17 דחה בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) את בקשתו של המבוקש להתר לו לצאת לעבודה ולעסוק במשלח ידו כסוחר מכוניות. בית המשפט קבע כי העבודה המוצעת אינה בתחום במקום גיאוגרפי או במפתח ספציפי שניית לבחון את התאמתו. כמו כן קבע בית המשפט כי יכול המבוקש לפנות בבקשתו לעיון חזרה ולהציג עבודה במקום קבוע אשר ניתן לבדוקה תחת פיקוח מפקחים מתאימים. באותה החלטה הורה בית המשפט על שעوت התאזרחות למשך שלוש שעות בכל יום, בין היתר, על מנת לאפשר למבוקש למצוא מקום עבודה שתואם את הקритריונים שנקבעו.

ערר שהגיש המבוקש על ההחלטה מיום 5.1.17 במסגרת בש"פ 437/17 נדחה ביום 18.1.17. בהחלטתו קבוע בית המשפט העליון (כב' השופט י' דניציגר) כדלקמן:

בניגוד לטענת העורר, אין סבור שניתן למצוא בנסיבות המקרה דן "מסגרת דרכה יכולה העורר...לשוב לעבודתו ובה בעת לא להסיר את הפיקוח", לה טוען העורר. כבר נפסק לא אחת על ידי בית משפט זה כי מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו מתיישב עם היתר לוציאה לעבודה, ואף שקיימת סמכות לפתח חלון לצרכי עבודה, יש להפעיל סמכות זו במשורה וכן ורק במקרים יוצאי דופן [השוואה: בש"פ 2296/16 ח'ג'ג נ' מדינת ישראל פסקה 16 (15.5.2016); בש"פ 77/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.1.2017)]. מקרה זה אינו נמנה על אותן מקרים חריגים שבחריגם. לעורר שמורה הזכות לשוב ולעתור בעתיד לערכאה הדינונית לאפשר לו הרחבת חלונות התאזרחות ואולי אף הסרת הפיקוח האלקטרוני, אם וכאשר יתקיימו נסיבות חדשות המצדיקות לשкол אפרוריות אלה; נסיבות שאיןן קיימות לעת הזז".

ביום 27.3.17, במסגרת בש"פ 17/2394, קיבל בית המשפט העליון (כב' השופטת א' חיות) את בקשה המשיבה להארכת מעצר בפיקוח אלקטרוני בתשעים ימים של המבוקש ושל ארבעה אחרים הננתונים בתנאי מעצר דומים לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. בהחלטתו התייחס בית המשפט העליון לייחודה של הפרשה ולמסוכנותם של הנאשםים וקבע:

" הפרשה הנדונה היא ייחודית בחומרתה ומסוכנותם של הנאשםים בה היא חריגה בעוצמתה. חלק מהנאשמים נתונים במעצר מאחורי סוג ובריח וחלקם - דוגמת המשיבים - נתונים במעצר בפיקוח אלקטרוני. לא ניתן להמעיט בחומרת העבירות המיוחסות למשיבים כמו שהיו שותפים בארגון פשיעה רב זרעות ונטלו חלק בעבירות אלימות קשות ובهن רצח וניסיון לרצח וכן בעבירות של יבוא וסחר וסמים והעברתם בין מדינות שונות. אכן, העבירות בוצעו על פי הנטען לפני זמן רב, אך בהינתן מהות העבירות והעובדת שהן בוצעו לפני הנטען במסגרת ארגון פשיעה, חלוף הזמן מקרה אך כמעט את המסוכנות הנכרתת בהן ובמי שמואים בביצוען. כך נפסק כי מי שנאים בסחר בסמים לא ישוחרר לחופת מעצר אלא במקרים חריגים יוצאי דופן ... ולבססיו יש לזכור כי בהליכים הנוגעים לארגוני פשיעה קיים חשש מובנה להימלטות מאיימת הדין ולשיבוש הליכי משפט המצדיק כשלעצמם את המשמע המעצר".

ביום 19.11.17 הוגשה הבקשה לעיון חוזר הנדונה.

בדיוון שהתקיים לפני יום 17.12.17 שמעתי טיעוני באי כוח הצדדים, ובהחלטהו באותו היום קבעתי כי בשל הקשר בין ההליך אשר התנהל במקביל בבית המשפט העליון בבקשת להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים לתוכאתה ההליך דין בבקשת לעיון חוזר, תינתן החלטה בבקשת לעיון חוזר אשר לפני לאחר החלטת בית המשפט העליון.

כך לאחרונה, ביום 19.12.17, במסגרת בש"פ 17/9660, קיבל בית המשפט, בחלוקת, את בקשה המדינה להאריך את מעצרו של המבוקש ונאים נוספים בתשעים ימים נוספים. בהחלטתו קבע כדלקמן:

"אקדמי ואדגיש, כפי שאף ציינתי בדיון שנערך בעלפה, כי איןני שותף לעמדתה הנחרצת של המדינה, שלפיה יש להשקיף על עניינים של כלל המשיבים כמכלול ואין להידרש לעניינו הפרטיא של כל משב במסגרת בקשה זו. להשקפתו, אופיו הדינמי של ההליך הפלילי, לא כל שכן בהינתן פרשה סבוכה ומרובת משתתפים כזו שבה עסקין, מחייב שימוש לב לתמורות החולות במרקז הזמן בנסיבותיו האישיות של כל עצור. אכן, משניתנה שורת החלטות בבית משפט זה המעוגנת בזמן בנסיבותיו האישיות של המשיבים, ניצבים הם בפניו משוכחה גבואה בבואם לבקש הקלה בתנאי מעצרם חלוף הארכת מעצרם בתנאים הקיימים. ואולם, אני סבור כי אין לשולול על הסף את האפשרות שיעלה בידי מי מהם להצביע על הבדיקה מהותית בין לבין הכלל, אשר תצדיק את שליחתו לחילופת מעצר, כפי שאכן געשה ביחס לנאים אחרים בפרשה.

mutuum אלה, נכון אני להיעתר להצעתם של המשיבים 3, 4 ו-6, ולאפשר להם למצות את הליך העיון החוזר בפני בית המשפט קמא. זאת, על מנת שיבחן בית המשפט קמא, על פי תבונתו ומיטב שיקול דעתו, אם אכן חל שינוי הנסיבות הנטען, אשר מצדיק את שחרורם מעצר בפיקוח אלקטרוני. לפיכך, אני מורה בשלב זה על הארכת מעצרם ב-45 ימים נוספים, אשר ימננו החל מיום 18.12.2017".

באשר למסוכנותו של המבוקש יותר הנאים קבוע בית המשפט העליון בהחלטתו הנ"ל כדלקמן:

"אשר למסוכנות הרבה הנש��ת מהמשיבים, הרי שגם נידונה בהרחבה בפסיכותיו הקודמות של בית משפט זה בפרשה דן. אין לי אלא להציגך למסקנה שלאליה הגיעו קודמי, שלפיה לא ענה נקודת האיזון באופן אשר מצדיק שינוי בתנאי מעצרם של המשיבים. הדברים ייפר ביתר שאת בהתחשב בכך שהמשיבים אינם מצויים בבית המעצר, כי אם במעצר בפיקוח אלקטרוני. להשקפתו, לא ניתן להוסיף ולהקל עימם מבלי לרוקן מתוכן את תכליותיו של המעצר, ובהן הבחתת שלום הציבור וניהולו התקין של ההליך הפלילי בעניינם".

הבקשה לעיון חוזר

בא כוח המבוקש טוען כי ביום, לאחר שחלפו 30 חודשים בהם נתן המבוקש במעצר בפיקוח אלקטרוני ובפיקוח אנושי רצוף, הגיע העת להורות על שחררו מגבלת הפיקוח האלקטרוני ולקבוע תנאים אחרים אשר אף אינם את המסוכנות הנש��ת ממנו לכארה ויקלו עמו באופן שיוכל לעבוד ולכלכל את בני משפחתו בהתאם לשליח ידו כסוחר רכבים. בטור כך נטען כי במהלך תקופה מעצרו כאמור חוותה משפחתו קשיים בהיבט הנפשי ובהיבט הכלכלי. כמו כן נטען כי שלוש שעות ההתאזרחות שאושרו למבוקש על מנת שיוכל לצאת ולהפסיק עבודה לא עמדו ב מבחן המציאות והיו בבחינת ניסיון כשל מלכתחילה, הוביל והיות המבוקש נתן באיזוק אלקטרוני לא אפשר לו לעבוד כשהוא ניד ואף שיווקו לפרש מסכלת אפשרות למצוא עבודה שכיר בלבד עיסוק במשלוח ידו. בא כוח המבוקש טען עוד כי, לפיכך, יש לבחון את חלוף הזמן בהקשר לכלל נסיבותו של התיק ושל המבוקש ולאו דווקא מעת שניתנה החלטת בית המשפט העליון מיום 18.1.17.

על כן נטען כי עם חלוף הזמן, ובשים לב לכך התקדמות ההליך העיקרי ונוכח העובדה כי מדובר בעבירות שבוצעו לכאורה לפני כ- 15 שנים, קיימת הצדקה לשחרר את המבוקש לחלופת מעצר אשר אפשר תארח לבקשתו בעסוקה בבדיקה פגעה מידית בו ובמשפחהו. בא כוח המבוקש הפנה בהקשר זה בבקשתו לשורה של פסק דין אשר, לשיטתו, תומכים בטעמי הבקשה.

כמו כן נטען כי החולשה הראייתית עליה הצביע בית משפט זה קיבלה משנה תוקף וחיזוק לאחר העדתם של שלושת עד' המדינה העיקריים: ש.כ, א.ג.-ה.צ. באשר לאישום השלישי נתען כי עד המדינה ה.צ מסר בחקירותו כי הדירה בה נתען כי נכון המבוקש אינה דירתו. באשר לאישום הרביעי נתען כי עד המדינה ה.צ מסר בחקירותו כי המבוקש לא היה אכן ביום בו עד המדינה י.מ. טען כי ראה את המבוקש נכנס לרכב בו הнич ה.צ את המטען.

תגובה המשיבה

בתגובהה בכתב הודיע המשיבה כי היא מתנגדת לשחרור המבוקש ממעצרו בגין האלקטרוני ומתנגדת להתריר ויציאתו לעובדה.

לטענת המשיבה, המבוקש נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני בשל מסוכנותו הנובעת מעבירות האלים החמורות המזוהות לו ומצמם היותו שותף בארגון פשיעה. כמו גם משום חשש ממשי להימלטות מן הדין נוכח התשתיות והאמצעים של ארגון הפשיעה, וכן חשש לשיבוש מהלכי משפט ממש חשש להשפעה או לפגיעה בעדים לרבות כאלה שאינם עדי מדינה. לטענתה, מסוכנותו זו של המבוקש אף החיפה לנוכח הנסיבות הבוטטות של תנאי מעצרו.

כמו כן נטען כי חלוף הזמן עומד לבקשתו רקע שכך בזמן שהייתה מעצר הפר את תנאי המעצר ואת האמון שניתן בו. בהקשר זה צוין כי המבוקש נעצר בהיותו בחוף הים יחד עם אשתו אשר מונתה לפיקח עליו ובשתי הפרות נוספות נצפה כשהוא בקנין.

המשיבה הוסיפה וטענה כי זהוי בקשה שלישית שהבוקש בעניין יציאה לעבודה ואין בה לחיש דבר על קודמותיה. בתוך כך טענה כי הבקשה נשמעות על טענה למצוקה כלכלית ואולם קושי כלכלי הוא תוצר לוואי טבעי להליך המעצר והבוקש לא הגיע כל ראייה כי נסיבותיו בהקשר זה יוצאות דופן באופן המצדיק הסרת האיזוק האלקטרוני. כמו כן נטען כי למעשה הוכיח המבוקש את הרהיפר הגמור בכך עמידתו בהפקדה העצמית ובערביות הגבותות ונוכח העובדה כי באחת הפעמים שהפר את תנאי מעצרו נצפה כשהוא עורך קניות בקנין.

בנוסף נטען כי בית משפט דחה את בקשתו של המבוקש להתריר לו לצאת לעבודה כסוחר רכבים המתניד ממוקם למקום ברחבי הארץ שאינה במקום העבודה קבוע הניתן לבדיקה ולפיקוח, וכי נוכחות גלו ומצב בריאותו של המבוקש אין כל מניעה אמיתיית בידו למצוא עבודה בהתאם לקритריונים שנקבעו. לטענת המשיבה, המבוקש לא ניצל את שעת התאזרחות

שניתנו לו לחיפוש עבודה, כפי התכליות שנקבעה לכך.

המשיבה טענה כי טענתו של המבקש כי הוא המפרנס היחיד של משפחתו אינה עומדת מקום בו מונה משפחתו בגין נסף המסוגל לעבוד.

המשיבה מסרה כי ההליך העיקרי מתנהל בקצב מהיר של שלושה דינריים בשבוע וכי עד כה נשמעו עדויותיהם של 286 עדים וכן עדותם של שלושה עדוי מדינה כאשר הצפיה היא שעד סוף שנת המשפט הנוכחית תסתומים פרישת הטבעה. כמו כן מסרה כי בחודש ינואר הקרוב עתידיים להישמע שני עדוי מדינה וכי עדות של עד מדינה הצפיה להישמע נוגעת באופן ישיר למוקדם לבקשתם.

דין והכרעה

סעיף 52 לחוק המעצרים קובע שלוש עילות היכולות לבסס בקשה לעיון מחדש בהחלטות הנוגעות למעצר או לשחרור בתנאים מגבלים: גילוין של עובדות חדשות; שינוי נסיבות; או חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה בנושא המעצר או השחרור החלופה, ועד למועד הגשת הבקשה.

המבקשiland 1971, כום כבן 46, נעדר עבר פלילי, עצור בתנאי פיקוח אלקטרוני ופיקוח אונשי, מיום 4.1.16, ובמשך שניםיים ימים.

הבקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו ולהסרת מגבלת האיזוק נסמכת על שלוש עילות. האחת היא כי נתגלו עבודות חדשות לאחר שעדי המדינה מסרו עדויותיהן בבית המשפט המחייבות ביותר שעת התשתייה הריאיתית. השנייה היא כי נשתנו הנסיבות ובהקשר זה טוען המבקש כי עקב מעצרו נקלעה מצוקה כלכלית להיות ולא יכול היה לפרנסה. השלישית היא כי חלף פרק ניכר מאז שניתנה ההחלטה על מעצרו.

ביום 19.12.17 קיבל בית המשפט העליון את הצעתם של המבקש ושל שניים אחרים המצביעים באותו תנאי מעצר לאפשר להם למצות את הליך העיון החזר בפני בית משפט זה אשר יבחן "אם אכן חל שינוי הנسبות הנטען, אשר מצדיק את שחרורם מעצר בפיקוח אלקטרוני", והורה, לפיכך, על הארצת מעצרו של המבקש ב- 45 ימים נוספים אשר ימננו החל מיום 18.12.17.

בא כוח המשיבה טוען כי מהחלטה זו עולה כי בית המשפט העליון לא מצא כי חלוף הזמן משנה את נקודת האיזון לעת זה לעניין תנאי המעצר, וכי לפיכך הליך העיון החזר בהחלטת המעצר הוגבל לעניין שינוי נסיבות בלבד. בא כוח המבקש טוען בתגובה כי פרשנות זו של בא כוח המשיבה להחלטת בית המשפט העליון מוטעית, לפי שאין כוונת ההחלטה להגביל את היקף הטיעון של המבקש במסגרת הבקשה לעיון חוזר אלא לאפשר את מיצואה.

במחלוקת זו, אני סבור כי הצדק עם בא כוח המבקש. זאת לפי שיעון בהחלטת בית המשפט העליון, ובמיוחד האמור

בסעיף 13 בדבר הסכמת המבוקש להערכת המעצר וכן האמור בסעיף 16 לאותה החלטה, מלמד כי לא ניתנה כל החלטה עקרונית בשאלת חלוף הזמן, אף כי המשיבה סירבה להצעת המבוקש והשניים האחרים בטענה כי הכרעה בעניין זה, המשילך על ההצדקה להמשך המעצר, חיונית בשלב זהה. בית המשפט העליון קיבל את הצעת הסניגורים ובכך למעשה נחסמה אפשרות למייצוי הליך העיון החוזר, שהיה כבר תלוי ועומד בשעת מתן ההחלטה, לפי שלושת האפשרים האפשריים.

להלן אדרש לגופה של הבקשה.

באשר לעילה הראשונה, נפסק כי-

"... טענות בדבר כרսום בתשתית הראיתית מוגבלות לטענות בדבר ראיות חדשות או התפתחויות חדשות בשמיות ההוכחות. זאת ועוד, טענות כאלה יהא בכוחן להביא לשינוי החלטת המעצר עד תום ההליכים רק מקום שבו ממציאות על "שינוי דרמטי" או "כרסום עמוק" בראיות התביעה עד הטיתת הcpf לזכויו הנאשם. כפי שנקבע בש"פ 4794/95 שabi ואח' נ' מ"י, (6.8.1995): "יש להציג על שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ועל כרսום מהותי ומשמעותי בה. צריך להיות בשינוי שחל, כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיתת הcpf לזכות הנאשם באופן שהטיסכויים לזכויו בעליים על הטיסוכים להרשעתו. מהפן זה צריך להסתבר ממנה וביה מtower העדויות ... כל עוד אין בחומר הראיות על פניו כדי להפוך את גירסת התביעה או כדי לכרטס בה כרսום עמוק, אין מקום להורות על שחרור הנאשמים ממעצר" (בש"פ 388/15 דלו נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (29.1.15)).

בא כוח המבוקש טוען כי לאחר שנשמעו עדויותיהם של עדי המדינה ימ. ווה. צ' ח' כרսום נוסף בתשתית הראיתית. אלא שטענתו זו נתענה באופן כללי, ומקום בו ההצעה המשיבה כי עדותם של עד מדינה נוספת - הרלוונטיות למעשים המיוחסים לבקשתו - טרם נשמעה, הרי שלא נכון להתייחס לתשתית ראייתית חלקית לצורך בחינת מידת החולשה הראיתית בעת זהו, ככל שאכן מתקיימת. כך למעשה, מידת החולשה הראיתית שעמדה ערב ההחלטה המעצר נותרה בעינה, ומשמעותה שיקול בההחלטה המוסכמת, ולא הוכח כל שינוי דרמטי בה, ברי כי אין ניתן לה משקל כפוף במסגרת הבקשה הנוכחית לעיון חוזר, אשר לא נועדה לשמש מסלול לערעור על ההחלטה המעצר.

באשר לעילה השנייה, טוען כי משפטותו של המבוקש נקלעה למצוקה כלכלית קשה עקב מעצרו הממושך ממנו לעסוק במשלח ידו כסוחר רכבים ולפרנס את משפטתו. המשיבה טוענה, מנגד, כי הטענה לא הוכחה וכי מילא מדובר בתזואה הנלוות באופן טבעי להליך המעצר לכל עצור. נוכח התקופה בה מצוי המבוקש במעצר, כאשר אשתו מונתה כאחד המפקחים עליו, מוכן אני לקבל הטענה כי פרנסתו של המבוקש אשר עוסק במשלח יד עצמאי המחייב התניידותם ברחבי הארץ ונגעה ולפיכך אף נגעה פרנסת בני משפטתו.

באשר לעילה השלישית, פירשה הפסיקה את המונח "חלוף הזמן" באופן גמיש וזכה הנבחן לפי נסיבותו של כל מקרה.

בבש"פ 1243/16 בזאת נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (10.3.16) הינה בית המשפט העליון לדברים שנקבעו בבש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (21.8.06) בעניין בחינת העילה כדלקמן:

"הקביעה שעבר 'זמן ניכר' מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'זמן ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ישירות לשאות במעצר באותם תנאים. במסגרת AMAZON זה יבואו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המוחסנות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהוגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותו האישיות: המפחתיות, הכלכליות והנפשיות".

השאלה העומדת להכרעה היא האם חלוף הזמן מצדיק לבחון הקלה בתנאי מעצרו של המבוקש, דהיינו- הסתירה מגבלת האיזוק. למבקש מיחסות עבירות אלימות חמורות אשר המסוכנות הנש��פת מהן ברורה ומידתה גבוהה אלא שעדין קיימת חובה לבחון אפשרות לחילופת מעצר אשר תחולם את כלויות המעצר מצד אחד ואת מידות הפגיעה בחירותו של המבוקש ובזכותו להतפרנס ולפרנס את משפחתו, מайдן.

בהקשר זה ראוי להזכיר מדברי בית המשפט העליון בבש"פ 4275/14 טויל נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (23.6.14):

"אמנם, העורר מואשם בעבירות חמורות שנש��פת מהן מסוכנות. עם זאת בית המשפט מחויב לבחון אם קיימת חלופת מעצר שיש בכוחה להגשים את תכלית המעצר. כך על אחת כמה וכמה ככל שחלוף הזמן ועמו הולכת ומחrifפה הפגיעה בחירותו של הנאשם הננהנה מחזקת החפות. בעניינו העורר אומנם שווה בחילופת מעצר, אך גם מעצר בית מלא מגביל את חירותו ופגוע ביכולתו לפרנס את עצמו ואת משפחתו הtalio בו ... יפים לכך דברי השופט ע' ארבל: "ההכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדואג לצרכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף כשמדבר בנאשם המשוחרר לחילופת מעצר, יש לנשות, במקרים הרואים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטich לו פרנסה ותעסוקה. זאת, כמובן, בכפוף לכך שלא יהיה בכך مشروع פגעה באינטרס ציבורי סותר. לפיכך, במידה וניתן להשיג את תכלית חילופת המעצר גם כשהנאשם יצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד مشروع סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים יהא ראוי לאפשר זאת" (בש"פ 2857/06 מן נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 6 (11.4.2006))."

אני סבור כי שיקולים הקשורים בפרק הזמן בו מצוי המבוקש במעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, במצוות הימשכות ההליכים על אף הקצב הייעיל של התנהלותם, ובכלל זאת העובדה כי טרם נסתיימה עדותם של עדין המדינה והאפשרות כי פרשת הטעיה تستטיים לקראת סוף שנת המשפט הנוכחית, וכן בהתחשב בפגיעה הכלכלית והמשפטית למבקר ולמשפטו, נוטה נקודת האיזוק לעבר הקלה בתנאי מעצרו של המבוקש והסתירה מגבלת האיזוק האלקטרוני.

לא נעלמה מעני העובדה כי לבקשת מיוחות עבירות אלימות חמורות אשר המ██וכנות הנגזרת מהן הינה גבוהה ביותר, כמו גם העובדה כי פרשת התביעה טרם נסתיימה וכי קיים חשש לשיבוש מהלכי משפט לרבות השפעה על עדים, וכן העובדה כי המבוקש הפר את תנאי מעצרו שלוש פעמים. אלא שאין סבור כי בהתחשב בכלל הנסיבות הרלוונטיות לעניינו של המבוקש לרבות ובמיוחד פרק הזמן הממושך בו הוא מצוי במעצר ובහינתן כך שלא הפר את תנאי מעצרו שוב, יש כדי להחליש מעוצמתן של עילות המעצר, גם אם במידה מסוימת בלבד. על כן, מתקיים בסיס המאפשר להורות על שחרורו של המבוקש למעצר בית ועל התרת יציאתו לעבודה בתנאים ובמגבליות אשר יהלמו את תכליות המעצר.

אשר על כן, אני מורה על ביטול האיזוק האלקטרוני ועל שחרורו של המבוקש למעצר מתחת פיקוח מלא וצמוד של אחד המפקחים המאושרם.

הערביות הכספיות ויתר התנאים שנקבעו בהחלטות קודמות יעדמו בעינם להבטחת עמידתו של המבוקש בתנאי שחרורו מעצר כאמור.

אני מתיר יציאתו של המבוקש לעבודה, בשלב זה, במשך שלושה ימים בשבוע ביום א', ב' וג', בין השעות 07:00 עד 15:00, בכפוף לפיקוח וליווי צמוד של מי מהמפקחים המאושרם, מעת יצאתו ממוקם "מעצר הבית", במהלך כל שעות עבודתו ובחזרתו למקום המעצר.

אני מורה על עיכוב ביצוע החלטתי עד ליום 3.1.18 על מנת לאפשר למשיבה לעורר על ההחלטה.

המציאות תעביר החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ח' בטבת תשע"ח, 26 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.